

Mk; 16:14-20.

A nagypénteki igehirdetésben beszéltem arról, hogy tapasztalatom szerint az ember elégedetlen az Istennel. Mert az ember szenvedésmentes világot szeretne. Isten ellenben azt mondja, hogy az ő tökéletes világához hozzátartozik az, hogy a mennyországba úgy jussunk el a földi életen keresztül, hogy vegyük fel keresztünket, és kövessük azt a Jézust, aki maga is szenvedett. A szenvedés, a fájdalom, a nehézségek tehát hozzátartoznak az Isten által teremtett földi élethez. S ezen keveset változtat az, hogy az ember hívő vagy hitetlen, fájdalmakat valamennyiünknek hordoznunk kell. A hívő ember sem kap felmentést. A hívő emberre is lehet náthás. A hívő emberre is vonatkoznak a teremtett világ fizikai és biológiai törvényei, bár néha nagyon szeretnénk, ha ránk nem vonatkoznának. Hisz mennyivel egyszerűbb lenne, ha csak mondanánk egy imát, és feltámadna egy halott gyerek, vagy csak rátennénk a kezünket egy betegre, s máris meggyógyulhatna. Szeretné ezt mindenki, csak hát a tapasztalat az, hogy ez többnyire nem így működik. És pont a nagypéntek történetében látjuk azt, hogy Isten nem is akarja, hogy a világ szenvedésmentesen működjön, ellenben azt látjuk a kereszt csodájában, hogy az Isten kész osztozni a mi fájdalmunkban, szenvedésünkben. Nem elveszi minden fájdalmunkat, de részt vesz a fájdalmunkban. Ott van velünk a fájdalomban. Ez a nagypéntek csodája. Nem mindenki lelkes ettől, hisz mi másfélecsodát jobban szeretnénk. Mondjuk azt, hogy ne kelljen szenvedni az embernek, vagy legalább a hívők természetfeletti tulajdonságokat nyerjenek, melyek megóvják őket a fájdalomtól.

Ezért szeretik oly sokan a ma felolvasott ígét. Mert ebben mintha olyasmiről lenne szó, hogy a hívők kiúzhatják a szenvedést okozó ördögöket, meggyógyíthatják különösebb erőfeszítés nélkül, kézzrátéttel a betegeket, s még a mérges kígyók harapásától és a halálos mérgek megivásától sem kell félniük, mert mindez nem árt meg nekik. Na, ez már igen! Ezt már szeretjük. Ezért már érdemes hívőnek lenni. Többé nem kell egészségbiztosításra költeni, mert a kézzrátétel ingyen van, nem kell nyelvviskolába járni, mert tudni fogunk új nyelveket, és nem lesz többé semmi szenvedés. Hát ez kell nekünk, nem a nagypénteki kereszt – gondolhatják sokan. S ha nem is szóról-szóra így, ahogy én mondtam, de hasonló szellemben fel is kapták elsősorban a pünkösdi irányultságú felekezetek ezt az ígét, s ígérik ez alapján az embereknek, a földi egészséges életet. Talán mondani sem kell, hogy elég népszerűek ezek a felekezetek világszerte, mert hát az emberek sehol sem szeretnek szenvedni.

Mások viszont azt mondják, hogy a csodák kora lejárt. Isten az első évszázadban valóban sok csodával erősítette meg az éledező egyházát, de ma már az Ige a hit egyetlen forrása és támasza, ma csodák már nincsenek. S a nyelveken szólást a hit egyetlen bizonyítékaként emlegető karizmatikus mozgalmaknak a szemükre vetik, hogy miért nem a kígyómarás vagy a mérgezés náluk a hit bevett bizonyítási módszere. A kérdés jogos. Mindamellet érdekes, hogy azok érvelnek e mellett a legvehemensebben, akik egyébként a Biblia minden betűjét szó szerint szeretik magyarázni, s teljességgel kizárják, hogy egy bibliai csoda egy tanítói könyvben esetleg nem történeti beszámolóként, hanem egyszerű, tanításkifejtést segítő illusztrációként szerepeljen. Magyarul így foglalnám össze ezt az álláspontot: Jónás pedig vitán felül a hal gyomrában utazott, viszont ma Isten senkit sem gyógyít meg kézzrátétel által. – Ez is egy érdekes álláspont.

Az ígénk körüli vitát tovább cizellálja az a tény, hogy az evangéliumnak ez a szakasza, mely a nyelveken szólásról, kézzrátételről meg a mérgek hívókra nézve ártalmatlan voltáról szól a legrégebbi kéziratokban nem is szerepel, s ez alapján némely bibliakutatók azt valószínűsítik, hogy nem is Márk e szakasznak a szerzője, s vannak, akik e felvetés kapcsán a szakasz hitelességét is kétségbe vonják.

Nos, mindezek megfontolása után mit gondoljunk mi erről az igeszakaszról? Hitünkre nézve mértékadó szakasz-e egyáltalán, s ha igen, akkor is hogyan viszonyuljunk hozzá, illetve mire számítsunk ez alapján betegségeinkben, illetve a kígyókkal és a halálos italokkal kapcsolatban?

Az első, amit szeretnék leszögezni, hogy én nem vagyok akkora bibliatudós, hogy eldöntsem, hogy az adott szakasznak ki a szerzője. De egyrészt bízom azokban a tudósokban, akiknek a döntése alapján bekerült mind a Károli által lefordított Bibliába, mind a római katolikusok által kiadott szövegbe, mind pedig az általunk használatos újfordítású Bibliába. Másrészt meg vagyok győződve arról, hogy az, hogy Márk-e a szerző, nem döntő jelentőségű abból a szempontból, hogy hiteles-e az irat. Hiszen a Bibliának nagyon sok szerzője van, de egy iratot sem az író személye tesz számomra mértékadóvá, hanem a szerzőket ihlető Isten, akiről a szerzők a maguk hit tapasztalta alapján bizonyosságot tesznek. Én például azt is el tudom képzelni, hogy amikor Márk leírta az evangéliumát, Jézusnak ezeket a merész szavait még egyszerűen nem merte lejegyezni. Talán nem is tartotta fontosnak. Viszont történetek később ilyen csodák. Ezt a halálos ital kivételével mindről tudjuk az ApCsel-ből. S ezek után a szöveg gondozója, már bátran kiegészíthette Márk művét Jézusnak ezekkel a szavaival. NEM TUDOM, hogy így történt-e, s nem is tartom fontosnak. Ez is csupán egy lehetséges elképzelés az alapján, hogy azt viszont tudjuk, hogy az ősegyház tapasztalata, hogy az evangélium hirdetését megerősített Isten mindenféle csodás jellel. E szavak tehát igaznak bizonyultak,

függetlenül attól, hogy Márk első kiadásában szerepeltek-e. S e szavak nem csak az első évszázadban voltak igazak, hiszen később az egyházatyák is jegyezték fel eseteket, amikor az imádságra válaszul Isten gyógyított meg embereket. S ha ilyen történik, ilyenről hallunk, netán mi magunk élünk át csodát, az mindig nagyon lelkesítő.

Kálvin és a reformáció mégis józanságra int minket a csodákkal, mint a hitet követő jelekkel kapcsolatban. Méliusz, ahogy hallottuk róla az előadásban, az ördögűző szertartásoknál hasznosabbnak tartja az orvosságokat, s maga is tett az orvostudomány érdekében azzal, hogy az ismert gyógynövényeket és használati módjukat összeírta. Kálvin mai igénk magyarázatánál arra tanít, hogy ahhoz, hogy „a csodák helyes támaszai legyenek hitünknek, a józanság keretein belül kell maradnunk”. És felhívja a figyelmet arra, hogy a csodák nem minden kornak egyformán jellemzői. Továbbá arra is figyelmezteti a csodák után vágyódókat, hogy a túlzott csodavárás kaput nyithat az ördögnek, s megtörténhet, hogy mindenféle szemfényvesztéssel a csodák ürügye alatt eltévelyíthetnek egyeseket az igaz hittől.

A reformáció emberei tehát mindig is hitték Isten korlátlan hatalmát. Tudtak a csodákról, melyeket Isten ad az evangélium hirdetésének megerősítésére. Mert a csodának ez a célja. Nem az, hogy átírjuk a természet jól megalkotott törvényeit. Nem is az, hogy a hívőknek ne kelljen megküzdeniük a földi élet nehézségeivel. Hanem az, hogy jelet adjon arról, hogy az Isten, akit hirdetünk, felette áll az általa megteremtett világnak és általa alkotott bölcs törvényeknek is. Isten e jelekkel erősíti a hitet. De Isten egyáltalán nem kívánja sutba dobni az általa bölcsen megalkotott természeti törvényeket. S bár a csodás jelek gyakran a hit követői, de sose kerülnek a hívő emberek hatalmába. A hit ugyanis nem azt jelenti, hogy mi Isten törvénye felé kerülünk, hanem azt, hogy elhisszük Isten törvényeiről, hogy azok jók, ezért igyekszünk e törvényeket megismerni, és ezekhez alázattal alkalmazkodni.

Ezért a református hit alapján sose mondunk olyat egy betegnek, hogy ne menjen orvoshoz, hanem parancsoljon rá a betegségre. Sajnos van olyan, önmagát keresztyénnek nevező közösség, ahol ezt megteszik, s ennek olykor tragikus következménye van. De ahogy mi értjük az ígét, az alapján azt mondjuk, Isten bármilyen csodát megtehet. De te ne vegyél fel kígyót, ne igyál mérget, vagy, ahogy Jézus mondja: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet. Ha pedig beteg vagy, menj orvoshoz, vedd be a gyógyszert, és imádkozz, hogy Isten, ha kedves előtte, adjon gyógyulást, vagy adjon erőt a betegség hordozásához, vagy – ha ez az ő akarata, s reméljük előbb-utóbb mindannyiunk esetében ez lesz az akarata – vigyen át az ő örök, boldog országába. És sokunk tapasztalatából tudjuk, hogy Isten meghallgatja az imákat, és tesz ma is csodát. Mert vannak közöttünk, akiket mindenféle tudományos prognózis ellenére is éltet. Sőt van olyan is, aki úgy élte át a csodát, hogy még csak nem is imádkozott érte. Mert Istent még az imánk vagy azok hiánya sem köti. Isten él és cselekszik. De tetteinek nem az a célja, hogy nekünk nehézség mentes földi életet biztosítson, hanem az, hogy adjon erőt nekünk, hogy a földi élet nehézségein át eljuthassunk a valóban tökéletesen boldog mennyei életbe. Oda hív minket az ige hirdetésével. És annyira szeretné, hogy mi ott vele legyünk, hogy ezért – amikor jónak látja – még csodákat, jeleket is tesz az igehirdetés megerősítésére. Mert így szeret minket. Ez ám az igazi csoda, melyre mi a saját szeretetünk csodájával válaszolhatunk, s ha ebben a kölcsönös szeretetben élünk az Istennel, akkor az akkora kincs, az annyira jó, annyira nagyobb dolog mindennél, hogy ezen felül már semmi más jelre nem is lesz szükségünk. Ámen.

1. Bibliaolvasás közben feltűnt neked, hogy vannak zárójeles szakaszok? Mai igénkről mit ír a Bibliánk lábjegyzete?
2. Keressetek ki igehelyeket, ahol a 17-18. versek ígéretei teljeseznek be! Pl: Acta; 2:6-8, 3:6-8, 5:15-16, 16:16-18, 19:11, 28:3-6.
3. A 20. vers tanúsága szerint mi a csodák funkciója?
 - a) Számodra jelent nehézséget, ha egy adott ígérés a legrégebbi ismert kéziratban nem volt benne, vagy minden további nélkül el tudod fogadni az egyház bibliatudósainak a döntését arról, hogy mely vitatott részek kerülnek be, s maradnak ki? Tudod-e ezeket a döntéseket is az ihlető Isten által vezérelt döntéseknek tekinteni?
 - b) Számodra fontos, hogy Isten ma is tegyen csodákat? Mit gondolsz azokról, akik azt mondják, hogy Isten ma már nem tesz csodát? Veled vagy a környezetekben tett csodát?
 - c) El tudod fogadni Istentől a nehézségeket is? El tudod fogadni, ha nem tesz csodát, vagy nem olyan csodát tesz?
 - d) Mit gondolsz azokról a tanítókról, akik menetrendszerűen ígérik a csodákat? Mit gondolsz azokról, akik az orvosok helyett, meg gyógyszerek helyett ajánlják az imádságot?
 - e) Mit gondoltok Kálvinnak és Méliusznak az igelátásáról? A ti szívetekben és gondolataitokban a hit és a józanság mennyire tud együtt lenni? Vagy csábít egy kicsit a csodavárási hiszékenység is?
 - f) Számodra mekkora erőt jelent Isten szeretete a nehézségek közt akkor is, ha a csoda elmarad?